פו.

מסורת הש"ם

ה (גירס׳ הערוך ערך מסכלין (גירס׳ הערוך ערך מסכלין במסובלי דתומי פי׳

במסובדי דתומי פיי מחרוזות של שומין שאין נותנין בכלין, ב) [לעיל פד:], ג) קדושין דף כו. לעיל דף נא.

לקמן קנ:, ד) שבת דף לא: כתובות דף לא. סנהדרין דף עב. [תוספתא ב"ק פ"ט],

הגהות הב"ח

(A) רשב"ם ד״ה פירקן וכו׳ לקמן דמדידת כל הכור מעכנא: (ב) ד״ה ומדכליו וכו׳ דקנה רשות לוקח קודם

מדידה: (ג) ד"ה ללדדין וכו' דניחא ליה טפי:

מוסף תוספות

א. וכלום יש לחלק גבי

א. וכלום יש לוחלק גבי חצר בין דברים שאין דרכן להגביה ובין דברים שדרכן להגביה והם ה״נ

צג א מיי׳ פ״ד מהל׳ ירירה הל' יג סמג עשין פב טוש"ע ח"מ סי' ר סעיף

ו: צד ב ג מיי׳ שם הלי א ב :טוש"ע שם סעיף ג צה ד מיי׳ שם פ״ח הלכה ג סמג שם טוש״ע ח״מ

ת פתנ שם פוש על ת סי קל סעיף א: צו ה ו מיי שם פ"ג הלכה א ד סמג שם טוש"ע ח"מ סיי קלח סעיף א: ז ז ח מייי פ"ג מהלי גניבה הלי ב טוש"ע ח"מ סיי שנא:

מוסף רש"י

פסק כו' אין שניהן יכולין לחזור בהן. דאע"ג דלא מדד כיון דפסק קניא ליה רשותו במשיכה רשומו במשיכה (עיד עב.).
מדר בור שניהן יכולין
ספק, דמדיכה לו מען של
ספק, דמדיכה לו מכילין
ספק, דמדיכה לו מכילי
מידי ורשומו לו קניל עד
שפון (שום). כליו של
הדישומן (שום). כליו של
ספק דמים (קעיד פה.)
ביני שיש להן אחריות.
לו בכסים שיש להן אחריות.
לו הלויות שלמריות כל מדם הכוה והנוסה במבירו עליהן, לפי שקיימין ועומדין לפיכך נסמכין עליהן (קדושין בו). ובחזקה. רפק ביה פורמא או דיש אמלרי או נעל או פרך כל שהוא (שם). הגונב כים בשבת. הנניהו הבעלים והוציאו (סנהדרין עב.). חייב. להחזיר ואע"ג שהוליאו אחר כך לרה"ר ונתחייב בהולאתו מיתה (שם) חייב בתקלומין מיתה שלון בנפטו (שבת אש"פ שגדון בנפטו (שבת צאי). שכבר נתחייב בגניבה. לשלס, דהגבהה קונה בכל מקום וקמה לה בכשומים אף להתחייב באונסים (כתובות לא.) בשעה שהגביה הכים בבית הבעלים שבת צא:). קודם שיבא לידי איסור שבת. ונשניל חיוב מיתה הבא לאחר מכו לינו נפטר מן המשלומין (טנהדרין עב.). היה מגרר ויוצא. שלא הגביהו ברשות הבעלים ולא קנאו בהוצאה מרשות הב הבעלים כחובות לא.) שלא קנאה נהגבהה אלא בהולאה מבית בהגבהה אלא בהולאה מבית הבעלים (שבת צא:) שלא הגביהו ולא קנאו במוך הבית אבל כשיולא לרה"ר בשנוי רשות שהוליאו מרשות הבעלים וצירף ידו למטה משלשה וקבלה בידו, דידו חשובה לו כארבעה על ארבעה יהרי הוא לו כחלרו ואע"פ שאיו כאו הגבהה. והכי מוחי שחין כמן הגבהה, והכי מוקי
לה בכתובות (טנהדדין עב.).
פטור. מתשלומין, שהרי
איסור שבת כוי, ובכתובות
פריך אי דאפקיה לרה"ר
איסור גניבה ליכא, דרה"ר מיטור המינה היא, ומוקי לאו מקום קנייה היא, ומוקי לה בלדי רה"ר, אי נמי שלירף

רבינו גרשום (המשך) רצועה: אמר ליה רב אדא אנא נמי במיתנא קאמינא. ההוא כיס דיש לו מיתנא רשגוררו

דו למטה מג' וקבלה (שבת

٤٤:).

_\e(**~**

אמאי כשגוווו לון באותו מיתנא אמאי איסור גניבה והא י להגביהו ודרכן של רוב בני להגביה כיסן יותר אדם להגביה כיסן יותר מאותן שגוררין: א"ל אביי. האי דקאמרי לך מיתנא לא בכל כיס קטן שיש לו מיתנא אמינא. לא דצריך מיתנא. שהיה כיס כמו שק גדול שאיז אדם יכול להגביהו אלא קושרן בחבל או ברצועה ומושכן ובההוא ברצועה ומושכן ובההוא קנה עד שיגביהנה או עד שיוציאנה

מרשותו אפי׳ מידי דבר הגבהה משמע דקנה במשיכה וקשיא לרב חסדא: ומשני רב נחמן לצדדין קתני. האי דקאמר עד שיגביהנה במידי דבר הגבהה ולא בר משיכה ודקתני עד שיוציאנה מיירי במידי דבר משיכה הוא ולא בר הגבהה:

ומדבלין של מוכר ברשות לוקח לא קנה כו'. ול"ת מנל ליה דמתורת רשותו קנה דלמא מתורת משיכה קנה דהא

משיכה מועלת בכליו של מוכר כדמפרש לעיל וי"ל דהכא דייק דמתורת רשותו הנה כדפירש לעיל בהונטרס דפירהן והכניסן לתוך ביתו

משמע בין מוכר בין לוקח וא"ת בלא פירקן נמי כיון שהכניסן ליקני דליבטיל אגב רשות לוקח ואור"י דדוקא כלי הוא דבטיל אגב הרשות אבל בהמה לא:

אבל דברים שדרכן בהגבהה אין נקנים אלא בחגבהה. וכל

דפריך במי שמת (לקמן דף קנא.) גבי מלוגה דשטרי והה לה משך ודוחק לומר שהיה כל כך הרצה שטרות שלא היה דרכן להגציה אלא לאו דוקא נקט משך אלא כלומר והא לא סגכיס: והא כים דבר הגבחה הוא בו'. לא פריך להאי לישנא דמשני בריש אלו נערות (כמוצות דף לא:) כשלירף ידו למטה מג' וקבלה דלא קנה מטעם משיכה אלא מטעם חלר וידו כחלרו א אלא לההוא לישנא דהתם דקני משום משיכה פריך וא"ת והיכי ס"ד דמיירי בכים דבר הגבהה הוא א"כ היכי מיחייב לענין שבת הא אין דרך הוצאה בכך כדדייק בריש אלו נערות בזוטרי אין דרך הוצאה (שם) אי בכך אלא במילעי ויש לומר דיש דברים שדרך הוצאה בכך לענין שבת ואפי' הכי לענין קנין אין נקנין אלא בהגבהה שדרכן להגביה ב אי נמי במגרר דרך מחתרת דהוי דרך הולחה ג אי נמי הוה ליה למימר וליטעמיך ד: לצדרין קתני. מימה לרשב"א אמאי לא מוקי לה בכלים שאין דרכן להגביה שגם הן נקנין בהגבהה הדמשמע לעיל דאוקמינן במידי דבעי מיתנא וקתני הגונב כים בשבת חייב שכבר נתחייב בגניבה דהיינו בהגבהה:

אטו

ת"ש

משיכה במשיכה

פירקן. בין מוכר בין לוקח והכניסן לרשותו דיש כאן הנחה ברשות לוקח יש כאן חילוק. ואע"ג דאכתי בהך הכנסה לא קנה משום דלא פסק אהני לכי פסק בתר הכי דקניא ליה רשותיה שמונחין בו הלכך פסק אחרי כן אע"פ שלא מדד קניא ליה רשותיה ואין יכול לחזור

אפי׳ הודם מדידה דגשעת פיסוק

נששפכן. האי פירקן היינו שפירקן לשפכן מן השקין לקרקע ביתו של לוקח דליכא כליו דמוכר והלכך קנים ליה ללוקח רשותו: חיקפד רבת. דחיהו אמר האי ת"ש: פירהו קתני. דמשמע כמות שהיו מונחין

החבילות כן פירקן: במסחכלי דסומי. חבילות שומים דליכה שקין: מכדי פירקן קסני. שהונחו ברשות לוקח וקני ליה רשותו מיד כשקיבל עליו מוכר למכרן לו כדקתני בברייתה לעיל [פה:]: לא סמכא דעסיה. דמי יימר שיתקיים המכר שמא המוכר יעלה בדמיהן והלוקח יזלול בדמיהן שהרי אין דמיהן קלובין: הסם דאמר ליה. מוכר זיל קני אני רולה שיקנה לך כליך דכמאן דמושיל ליה מקום הנחת כליו דמי כי קמיבעיא לן סתמא: סכן הסם. בפ״ק דקדושין: שיש להן אחריות. שקיימין לעולם: בכסף. במתן מעות: בשער. אם כתב לו שדי מכורה לך או נתונה לך ומסר לו את השטר: ובחוקה. נעל וגדר ופרץ כל שהוא. והתם [קידושין כו.] יליף טעמא מקראי: ושאין להם אחריות. מטלטלי: במשיכה. שמושכן לרשוחו או לרשוח שיש לו חלק בו כגון סימטא וחצר השוחפין. וכל שכן בהגבהה דהגבהה קונה בכל מקום ובכל דבר דמשהגביהה הניחה ברשותו אפי׳ בלא משיכה. כן נראה לי: **נהא שמעסא.** דלקמיה האי לא שנו: **שאין דרכן להגביה**. שכבידין: **שדרכן להגביה.** דברים קלים: **הגונב רים בשבח.** והוציאו לרשות הרבים: חייב. בתשלומין דליכא למימר קם ליה בדרבה מיניה דליכא הכא שמי רשעיות ביחד: שכבר נחחייב בגניבה. משעת הגבהה דהגבהה בכל מקום קונה ואיסור שבת ליכא עד שעת הולאה: היה מגרר. בקרקע דהגבהה ליכא ולא קני ליה אלא בשינוי רשות שימשכנה לרשותו: פטור. מן התשלומין דקם ליה בדרבה מיניה וכתיב כדי רשעתו (דברים כה) משום רשעה אחת אתה מחייבו ואי אתה מחייבו משום שתי רשעיות [מכות ד:]: שהרי איסור שבת וחיוב גניבה באין כאחד. דבשעת הולאת חוץ קנייה ונתחייב בסקילה. ובכתובות בפרק אלו נערות [לא:] פרכינן דמשכיה להיכא אי לרשות הרבים איסור שבת איכא איסור גניבה ליכא ותוקמינן לה כשלילף ידו למטה מג' וקבלה וידו של אדם חשובה לו כד' על ד' וקניא ליה ולא בטלה לגבי רה"ר לגבי קנייה ויש כאן [איסור] שבת וגניבה באין כאחד והך קנייה לאו משום הגבהה היא אלא משיכה לתוך ידו שהרי ידו סמוכה בתוך ג' לקרקע. ואית דמוקי ליה התם בלידי רשות הרבים דלענין גניבה מיקנא קני ולענין שבת הוי רשות הרבים כרבי אליעזר: והא כים דבר הגבהה הוא. ואפילו הכי אי לאו משום איסור שבת הוה קני ליה במשיכה כגון אם היה מגרר ויולא בחול: אמר ליה במיסנא. כך השיבו סתם. וסבור רב אדא דכים קטן הוא ותמה על תירוץ זה ואמר ליה אנא נמי מיתנא קאמינא לך דאע"ג דאיכא ביה מיתנא דרכו להגביהו הוא: א"ל דחזי למיחנא קאמינא לך. כים גדול מאד [כך שיטת הגמרא נכונה וכך מלאתי הגהת רבינו זקני מ"כ]: או עד שיוליאנה. היינו משיכה: אלמא מידי דבר הגבהה. דבר קל: ללדדין קתני. עד שיגביהנה אם דבר קל הוא או עד שיוליאנה אם דבר כבד הוא. ולפי עניות דעתי נראה לי דהוה מלי לתרולי הכא במידי דבר משיכה עסקינן הלכך אי בעי בהגבהה ליקני דהגבהה עדיפא ממשיכה וקונה בכל דבר ואי בעי במשיכה ליקני דהא אורחיה במשיכה אלא דניחא (ש' עפי לאורויי דין תרוייהו דמידי דבר הגבהה בהגבהה ולא במשיכה ומידי דבר משיכה אפי" במשיכה וכן נראים הדברים דהא בפ"ק דקידושין (דף כה:) סגן אמר רבי מאיר בהמה גסה במסירה והדקה בהגבהה ולא במסירה ומשיכה ואמרי ליה רבנן בהמה דקה נקנית במשיכה כלומר אף במשיכה ובגמרא [שם] אמרי רבנן אחרים זו וזו במשיכה ואמר להו

> באין כאחת וקם ליה בדרבה מיניה: והא כיס דבר הגבהה הוא. ואמאי קאמר איסור [שבת ואיסור] גניבה באין כאחת דהא לא אגבהיה עדיין כשהוציא: אמר ליה במיתנא. כלומר בההוא כיס כגון ארנקי גדולה יש רצועה בתוכה ונוהגין שגוררין אותו באותה

פירקן והכניםן לתוך ביתו "פסק עד שלא מדר אין שניהן יכולין לחזור בהן מדר עד שלא פסק שניהן יכולין לחזור בהן ומדכליו דמוכר ברשות לוקח לא קנה יכליו דלוקח נמי ברשות מוכר לא קנה אמר רב נחמן בר יצחק בששפכן איקפד רבא מידי שפכן קתני פירקן קתני אלא אמר מר בר רב אשי הבמתאכלי דתומי א"ל הונא בריה דמר זומרא • לרבינא מכדי פירקן קתני מה לי פסק ומה לי לא פסק א"ל פסק סמכא דעתיה לא פסק לא סמכא דעתיה א"ל רבינא לרב אשי ת"ש סדרב ושמואל דאמרי תרוייהו כליו של אדם קונה לו בכל מקום לאתויי מאי לאו לאתויי רשות מוכר התם ידא"ל זיל קני תנן התם מינכסים שיש להן אחריות נקנין בכסף ובשמר ובחזקה הושאין להן אחריות אין נקנין אלא במשיכה בסורא מתנו לה להא שמעתא משמיה דרב חסדא בפומבדיתא מתנו לה משמיה דרב כהנא ואמרי לה משמיה דרבא ילא שנו אלא דברים שאין דרכן להגביה אבל דברים שדרכן להגביה בהגבהה אין במשיכה לא יתיב אביי וקאמר להא שמעתא איתיביה רב אדא בר מתנה לאביי סיהגונב כים בשבת חייב שכבר נתחייב בגניבה קודם שיבא לידי איסור שבת ההיה מגרר ויוצא מגרר ויוצא פמור שהרי איסור שבת וגניבה באין כאחד והרי כים דבר הגבהה הוא ואפי' הכי קני במשיכה א"ל במיתנא אנא נמי במיתנא קא אמינא א"ל במידי דבעי מיתנא תא שמע ברשות מוכר לא קנה עד שיגביהנה או עד שיוציאנה מרשותו

אלמא מידי דבר הגבהה אי בעי בהגבהה

רבי שמעון זו וזו בהגבהה אלמא הגבהה עדיפא ממשיכה דהא אפילו [גסה] לרבי שמעון בהגבהה ולא במשיכה כדמפרש החם:

קתני מידי דבר הגבהה בהגבהה מידי דבר

קני ליה ואי בעי במשיכה קני ליה אמר רב נחמן בר יצחק לצדרין

הניא ליה רשותיה ואין כליו של מוכר מעכב עליו אלמא כלי לא חשיב רשותיה ומדידה נמי לא מעכבא כדתנן [פד:] משך ולא מדד קנה דהואיל ופסק דמים על כולן מדידה גלוי מילתא בעלמא היא ולא דמי להיכא דלא מכר לו אלא כור אחד דאמרי׳ לקמן [ע"ב] (ה) מדידת הכור מעכבה ויכול לחזור בו אפילו בסאה אחרונה דהתם מעכבא מדידה דלא קניא רשותיה אלא מאי דובין ליה: מדד עד שלא פסק לא קנה. ויכולין לחזור קודם שיפסקו אבל משיפסוק קנה. ואית דמפרשי פירקן והכניסן לתוך ביתו היינו משיכה והאי דקתני פסק עד שלא מדד אין שניהן יכולין לחזור מוקמי לה כשפסק קודם שפירקן וקני במשיכה שאחר פיסוק וטעות הוא בידם דא"כ היכי יליף מיניה דכליו של מוכר לא מעכב קנייה דרשות לוקח דלמא הא דקנה לוקח לאו משום קניית רשותו הוא אלא משום משיכה: ומדכליו של מוכר ברשות לוקח לא קנה. מוכר כלומר שאין כליו של מוכר מעכב על רשות הלוקח לקנותן הלוקח כדקתני פירקן ופסק קנה דקנה רשות (כ) קודם מדידה ואע"פ שעדיין הפירות בתוך שקין של מוכר וכיון דאהני רשות לוקח לבטל כליו של מוכר ולהוליאן מרשות מוכר כל שכן וכל שכן כליו דלוקח נמי ברשום מוכר יבנול הרשום אם הכלי של לוקח שלא להוציאן מחזקת המוכר שמוחזק בהן עד עתה:

גבי ידו. מוס' רי"ד. ב. [ר]אע"ג דאורחייהו נמי במשיכה, לא מיקני אלא בהגבהה, דלא מיקני אלא בהגבהה, דלא מיקני במשיכה אלא דברים שאין במשיכה אלא דברים שאין דרכן להגביה כלל. כ"ץ. דרכו בגביה כלל. כ"ץ. השים למוד לל. דר הש"ס בכמה וכן דרך הש"ס בכמה מקומות שם. הדבבה שבמשיכה וכל משיבה וכל מדורה ביינות ב"ל" שווים מיינות ב"ל" מיינות מיינות ב"ל" מיינות ב"ל" מיינות י בהגבהה ואע"פ שישבר בהגבהה ואני"פ שישבר בהגבהה וכוי, אבל מדברי הראב"ד ז"ל נראה דרבר הראוי במשיכה ולא בהגבהה אינו נקנה בהגבהה וכוי, והראשון נראה עיקר, לעכ"ל.

רבינו גרשום

אבל פירקן. המשואות הלוקח ברה״ר והכניסן בביתו שמשך התבואה עצמה לרשותו אם פסק . קודם ושוב הכניס ועדיין לא . מדד אין שניהן יכולין לחזור הואיל וקצץ ושוב הכניס. אבל מדד קודם הכניס ועדיין לא פסק ווהניס ועדיין לא פסק שניהן יכולין לחזור בהן: דמוכר ברשות לוקח לא קנה מוכר. דהיכא לוקח לא קנה מוכר. דהיכא דפירקן והכניסן דעדיין הן בתוך כליו בתוך שקו של מוכר. ואפ״ה כיון דפסק אע״ג דלא מדד ל) אין . מועיל לו כלום שעדיין הן בו שיהא יכול לחזור בו אלמא אין שניהן יכולין לחזור: כליו דלוקח. בעלמא ברשות מוכר נמי לא קנה לוקח: אמר רב נחמז בר יצחק. לעולם כליו נחמן בו יצחק. לעולם כליו דמוכר ברשות לוקח קנה מוכר דכליו דלוקח ברשות מוכר קנה [לוקח] והכא ליכא כליו של מוכר לפי ששפכן לפירות מן החמור ששפכן לפידות מן החמוד לארץ והכניסן הלוקח בכלי שלו להכי אין יכול לחזור בו: אקפד רבא אדברי רב נחמן והא פירקן והכניסן . דהכניס .. דמשמע . קתני. . המשואות כמו שהן בכליו של מוכר: אלא אמר מר בר של מוכן: אלא אמו מו בו רב אשי. אנא מתרץ לך פירקן ובלא שפכן ואפיי הכי ליכא כליו של מוכר דמאי פירות הללו במסובלי דתומי. חבילות של שומין שנושאין אותן על גבי החמור בלא כלי: מכדי פירקן קתני. דמשך הפירות ... עצמן מאי שנא דפסק קנה מאי שנא דמדד ולא פסק לא מאי שנאדמדדר אפטק לא קנה: פסק סמכא דעתיה. דמוכר ומקני לו דאומר לו זיל קני: כי קמבעיא לן שאין דרכו להגביה דנקנין במשיכה: בשבת חייב. שכרר וחחייר